

at faa ham til at blive trykkede han ham egenhændig ned i sin Sofa, og det varede denne gang ikke længe, før der kom en Samtale igang af en ret aabenhjertig Karakter.

Det var selve det medbragte Dokument, der blev Udgangspunktet for den. Per gav Præsten den Oplysning, at der var Brændtørv i Præstegaardsengen, endog i ganske betydelig Mængde. De laa temmelig dybt under Jordoverfladen og var lidt vanskelige at komme til; men sandsynligvis var de just af den Grund særlig gode. Han var overbevist om, ytrede han, at det vilde kunne lønne sig at anskaffe en lille Pumpemølle, som kunde holde en Udgravning tør, og saa forme Massen som Æltetørv.

Pastor Fjaltring, som var bleven staaende foran ham paa et smalt Løbetæppe, der laa midt henad det ellers nøgne Gulv, rystede paa Hovedet med et sygeligt Afmagts-Smil. Den Sag maatte han overlade til sin Eftermand, sagde han. Hans Helbred var ikke af den Beskaffenhed, at han turde regne med Fremtiden.

„Desuden,“ føjede han til, „om ogsaa Døden vil skænke mig Frist, veed jeg jo slet ikke, hvorlænge Kirkemyndighederne og mine nidkære Embedsbrødre vil give mig Lov til at præke for tomme Stolestader.“

Per blev rød og forsøgte høflig en Indvending; men Præsten lod ham ikke komme til orde.

„Jeg gør mig ingen Illusioner. Vor Tid har gjort Religionen til en Markedsvare, og man kan ikke fortænke Folk i, at de søger til de Boder, hvor de køber Afladen billigst.“

Per vendte Øjnene bort. Han fandt ikke Anklagen saa meget uretfærdig men følte sig for Ingers Skyld forpligtet til at tage sin Svigerfader i